

Hispaania

Ave Tõnne

Kes meist ei unistaks mõnest seiklusest soojal maal? Pääseda külmast ja kargest päikesepaiste kätte, lesida liivarannal palmipuu juures ja vaadelda helesinist merd. lasta ennast täiesti lõdvaks ja unustada argipäeva mured. Päris ahvatlev või mis?

Tänu suurele vedamisele sain ka mina sellest kõigest osa. Alguses, kui teatati, et olen valitudnende hulka, kes saavad sooritada praktika Hispaanias, ei suutnud ma kuidagi oma õnne uskuda. Pean tõdema, et mulle jõudis see kõik alles tükk aega hiljem kohale. Terve suve sai selleks päevaks ettevalmistusi teha, mil lõpuks lahkun. Ma isegi ootasin seda hetke nii väga. Rääkisin sellest alalõpmata, nii et arvatavasti oli kuulajatel sellest teemast kõrini. Aga noh, mis teha, selline võimalus ju igapäev sülle ei kuku. Kuid kui minek kätte jõudis, tundus nagu kõik tuleks liiga äkki.

Sõit algas bussiga Rakverest Tallinna lennujaama. Kõik olid nii elevil ja ei suutnud kohale jõudmist kuidagi ära oodata. Lennujaama check-in'is läks meil küll ruttu, kuid tuli tükk aega oodata lennukit, mis meid edasi pidi Soome viima. Sammusime muudkui edasi ja tagasi, pidasime viimased pikemad telefonikõned kodustega, kuni viimaks sõitma hakkasime. See oli minu suureks üllatuseks meie kõigi esimene lennusoit. Õnneks midagi hullu ei juhtunud ja pidasime kõik tublisti vastu. Soomes pidime samuti tund või rohkemgi lennukit ootama, millega pääseda Hispaaniasse, Madriidi. Ootusärevus oli sellel korral juba märksa suurem. Soome Soomeks, aga Hispaania oli juba midagi uut. Madriid pealekauba. Koht, millest oleme harjunud telekast nägema-kuulma, kuulsuste lemmikkoht. Kahjuks kohapeal saime olla vaid lennujaamas ning muu jäi meil seal täielikult nägemata. Mis puudutab Madriidi lennujaama, siis seda ei anna Soome ega Eesti omaga võrreldagi mitte. See oli tõsiselt suur ja teistmoodi ja rahvas, kes seal liikus, erines samuti varem nähtutest. Ooteaeg oli veelgi pikem, kui eelnevatel kordadel. Selleks ajaks olime kõik surmaväsinud ja võib ka öelda, et natuke tüdinunud. See hetk ei huvitanud enam miski muu, kui lõpuks sihtpunkti jõuda ning magada.

Lõpuks oligi viimane lend läbi ja olime jõudnud Malaga lennujaama. Sellega aga polnud meie sõit veel sugugi läbi, pidime mitusada kilomeetrit autoga läbima, et sihtlinna Martosesse jõuda. Aga nagu kiuste, ei möödunud sõit äpardusteta. Üks auto, milles oli osa meie rühmakaaslastest, läks teel katki. Kohale jõudsime siiski lõppkokkuvõttes elusalt ja tervelt. Polnud isegi mahti ringi vaadata ega muljeid vahetada, kuna olime kõik totaalselt väsinud.

Järgmisel päeval tehti meile linna peal väike ringkäik. Pärast seda hakkasime iseseisvalt avastama linna, mis pidi saama meie koduks järgmised viis nädalat.

Meie järgmised nädalad olid tervenisti sisustatud praktikaga. Midagi täiesti uut ma oma erialal küll põhimõtteliselt ei õppinud, aga omamoodi kogemus oli ikkagi, peaaegu kõik tööd olid varasemalt õpitud, vaid kalmaare puhastasin esimest korda elus.

Praktika polnud muidugi ainus, millega seal aega sisustasime. Õhtuti käisime linnas jalutamas ning ka lähedal asuv kohalik mägi sai vallutatud. Nädalavahetused möödusid kas koduselt või sai väljas käidud. Just õhtuti ja nädalavahetused olid need hetked, mil kõige enam oleks kodustega tahtnud olla.

Kahjuks tekkis meie rühmal Hispaanias viibides ka mõningaid probleeme, aga sellegipoolest saime omavahel hästi läbi. Eks natuke selline „ühikaelu“ tüütas ära ka. Olen harjunud kodus vaikuses olema, ilma et keegi alalõpmata toast sisse ja välja käiks. Tekkis lausa tunne, nagu mu tuba polekski vaid minu oma, vaid kõigi oma. Alguses tundus küll selline koosistumine ja jutuajamine vägevana, aga lõpupoole tüütas ära.

Uusi tutvusi saime samuti juurde. Mina isiklikult hakkasin suhtlema seal ühe Poola poisiga, kel nimeks David. Ta oli samuti Hispaanias oma grupiga praktilal. Ta on ka uutest tuttavatest ainus, kellega suhtlen siiani.

Praktika lõppu sai oodatud väga pikalt, kuid ka see jõudis kiiremini kohale, kui arvata võis. Koju läksime täpselt sama teed, nagu olime saabunud. Malaga lennujaama jõudsime vähemalt viis tundi varem kohale ja kuna olime täiesti magamata, tukkusime lennujaama pinkidel ja mõned meist ka põrandal.

Tallinna lennujaama jõudmine oli parim hetk. Pidime küll veel bussiga loksuma, kuid teadmine, et oleme põhimõtteliselt kodus, aitas meil heatujuliselt vastu pidada. Ning lõpuks olimegi kodus. Kokkuvõttes võin öelda, et kui antakse selline imeline võimalus, siis kohe kindlasti tuleb sellest kinni haarata. Tavaliselt teist korda sellist võimalust korda ei kingita kellelegi. Isegi, kui on raske, tuleb vastu pidada ja meenutada endale, miks sa seda teed.